

Published on *COCEMFE Barcelona* (<https://www.cocemfe-barcelona.es>)

Inicio > Les dones amb discapacitat, les grans oblidades

Vaig començar amb dolors als 17 anys, però em van diagnosticar la fibromiàlgia i la fatiga crònica que pateixo passats els 30. Avui tinc reconeguda una discapacitat del 52%, però tots aquells anys van ser una peregrinació de metges i de sentir-me maltractada mèdicament.

En l'aspecte sanitari de les malalties orgàniques com les que tinc, la millora en els anys que han passat des del meu diagnòstic no ha estat rellevant i té una explicació: **són malalties que afecten en un alt percentatge a dones, per tant, no es coneixen prou, s'estudien menys i sovint no es diagnostiquen, de fet, encara hi ha metges que les qüestionen.** Això provoca que moltes persones estiguin malament medicades i carreguin amb uns efectes secundaris que no els corresponen, jo mateixa prenc 20 medicaments al dia i no tenim la certesa que siguin els idonis.

La sanitat pública té, en general, molt a millorar pel que fa al tracte a la dona amb discapacitat, per posar un exemple, **la gran majoria de les consultes de ginecologia de la sanitat pública no estan adaptades per a dones que van en cadira de rodes.**

A això s'han de sumar les dificultats pel reconeixement de la discapacitat, ja que quan necessites una baixa o una incapacitat laboral, la seguretat social no la reconeix. Sovint consideren que la malaltia té alts i baixos i, per tant, com que tens dies bons, pots treballar normalment, però no és real, tens dies dolents i dies menys dolents, dies bons des que tinc aquestes malalties no els recordo. La negació del teu problema et deixa indefensa.

Aquest escenari ple de dificultats afecta directament l'ocupació de les dones amb discapacitat, que tenen moltes barreres per accedir a llocs de feina, a més d'acumular contractes temporals, precaris i, a vegades, sense sou. Són els handicaps que tenim les dones pel fet de ser-ho, però agreujats. La feina és una gran eina d'empoderament i independència, i la manca d'oportunitats pot condemnar moltes dones a la dependència econòmica i emocional.

Des de COCEMFE demanem normalitzar la discapacitat, totes i tots en tenim alguna o la tindrem al llarg de la nostra vida, el focus s'ha de posar en les capacitats. Jo, amb el meu 52% de discapacitat, puc fer coses, no seran les mateixes que una altra persona o amb la mateixa intensitat ni el mateix ritme, però no hi ha dues persones iguals. No vull que la discapacitat em defineixi. Cal conscienciació i sensibilitat, començant per l'administració pública, que ha de ser exemple. Les persones amb discapacitat demanem respecte i el mateix tracte que les persones que no en tenen.

Volem gaudir d'autonomia personal que ens permeti actuar i decidir amb llibertat, és una qüestió de qualitat de vida i de drets humans.

Montserrat Pallarès, presidenta de COCEMFE Barcelona

Source URL: <https://www.cocemfe-barcelona.es/es/node/618>